

„Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.“

(Žid.13:8)

Oběžný dopis Jubilejní vydání

duben 2012

Milovaní bratři a sestry v Kristu,

velice srdečně zdravím vás všechny v drahém jménu našeho Pána Ježíše Krista slovem z Ef.3:3-4, které v tomto čase plně vztahují na sebe a všechny opravdově věřící:

„Že skrze zjevení oznámil mi tajemství, jak jsem vám prve psal krátce; z čehož můžete, čtouce, porozumět známosti mé v tajemství Kristovu“.

Pavel využil každé příležitosti, aby kázal co mu bylo zjeveno, a i kdyby to bylo od časného rána až do pozdního večera (Sk.28:23). Naproti tomu psal krátce. Jednou učil až do půlnoci, potom následovalo lámání chleba a pokračovalo to až do rozednění (Sk.20:7-12). Také kázání bratra Branhama byla dlouhá, která díky Bohu, byla natočena na magnetofonové pásky. Po jeho odchodu domů pak byla, a sice na moji prosbu, v Jeffersonville pod vedením Roy Borderse tištěna. V nich je zvěstována celá Boží rada. S Pavlem mohu svědčit, že s tajemstvím Krista jsem skrze zjevení obeznámen. S Boží pomocí jsem Pánu sloužil více než půl století dnem i nocí, cestoval jsem, kázal a psal.

Co Bůh zjevil jednomu ze Svých služebníků, to je vždycky určeno všem Kristovým služebníkům, ano, celé církvi. Pavel mluvil o tajemství Kristovu, *jak je nyní Jeho svatým apoštolům a prorokům zjeveno* (Ef.3:5-6). Na ostrově Patmos to byl apoštol Jan, kterému bylo darováno zjevení Ježíše Krista, a sice pro všechny Boží služebníky (Zj.1:1-3). Dny, které jsem v roce 1980 strávil na ostrově Patmos v modlitbě a při čtení 22 kapitol Zjevení, byly pro mne velikým požehnáním.

Od samého počátku

Bůh ten Pán se těm Svým zjevoval rozmanitým způsobem od samého počátku: Již v zahradě Eden navštěvoval Adama a Evu za večerního chládku a měl s nimi obecenství (1.Moj.3). O Enochovi je psáno, že putoval s Bohem, Bůh v něm měl zalíbení a byl vytržen (1.Moj.5:24; Žid.11:5). Čteme o Noémovi, o uzavření smlouvy po potopě, o duze jako znamení smlouvy (1.Moj.9) a o Abrahamovi, kterému dal Bůh zaslíbení, že požehná všem národům, které by uvěřily jako on. S ním uzavřel Bůh smlouvu obřízky (1.Moj.17:13). Všichni proroci Starého Zákona a všichni muži Boží znali Boha toho Pána osobně a následovali Jeho odkazy. Zprávy o osobním Božím zjevení jako Stvořitele, Krále, Zachránce atd., jsou v celé Bibli. V Novém Zákoně vidíme osobní Boží zjevení v našem Spasiteli ve všech úlohách podle Božího spásného plánu, jako Beránka Božího, jako Prostředníka, jako Přímlyvce atd., skrze Nějž se nám dostalo dosazení do synovství (Gal.4:4-7).

V tomto popisu jde hlavně o to, ukázat, že Pán se zjevil v našem čase skrze službu bratra Branhama, jako se zjevoval již ve Starém Zákoně. On měl stejná nadpřirozená prožití jako Abraham, Mojžíš a proroci. Bratr Branham se často zmiňoval o »Andělovi Páně«, který při modlitbě za nemocné sestupoval ve světle dolů. Opakovaně mluvil o »Andělu Smlouvy« při zjevení Pána v nadpřirozeném ohnivém sloupu. Zdůrazňoval, že je to týž »Anděl Páně«, který doprovázel Izrael v oblaku a ohnivém sloupu.

Abrahamovi se Bůh zjevil jako »Anděl Páně«, když byl připraven obětovat svého zaslíbeného syna Izáka: „*Tedy zavolal na něho Anděl Páně s nebe a řekl: Abrahame, Abrahame! Který odpověděl: Aj, já.*“ (1.Moj.22:11-19).

V čase Mojžíše se jednalo o událost spásných dějin: o vyvolání a vyvedení Izraele, jak to Bůh Abrahamovi zaslíbil (1.Moj.15:13) „*Tedy ukázal se mu Anděl Páně v plameni ohně z prostředku keře. I viděl, a aj, keř hořel ohněm, a však neshořel. Proto řekl Mojžíš: Půjdu nyní, a spatřím vidění toto veliké, proč neshoří keř. Vida pak Pán, že jde, aby pohleděl, zavolal naň Bůh z prostředku keře, a řekl: Mojžíši, Mojžíši! Který odpověděl: Aj, teď jsem.*“ Zde jsou tři označení, totiž „Anděl Páně“, „Pán“ a „Bůh“ pro toho Jednoho, který se představil: „*Já jsem Bůh otce tvého, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, a Bůh Jákobův. I zakryl Mojžíš tvář svou, nebo se bál, aby nepatřil na Boha.*“ (v.6).

V podobě Anděla se On zjevil v plameni ohně, jako Pán viděl Mojžíše, že k Němu přichází, jako Bůh k němu mluvil. Přesto to byl jen Jeden, neboť existuje jen jediný Bůh. Ten JEDEN Bůh se k naší spáse zjevil v Novém Zákone jako Otec v nebi, na Zemi v Synu a v církvi skrze Duchu Svatého.

Mojžíš chtěl vědět, jak se On, který ho posílá, jmenuje: „*I řekl Mojžíš Bohu: Aj, já půjdu k synům Izraelským a dím jim: Bůh otců vašich poslal mne k vám. Řeknou-li mi: Které jest jméno jeho? Co jim odpovím? I řekl Bůh Mojžíšovi: JÁ jsem, který JÁ JSEM. Řekl dále: Takto řekneš synům Izraelským: JÁ JSEM poslal mne k vám. Řekl ještě Bůh Mojžíšovi: Takto řekneš synům Izraelským: Pán, Bůh otců vašich, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, a Bůh Jákobův poslal mne k vám; to jest jméno mé na věčnost, a ta jest památka má po všechny věky.*“ (2.Moj.3:13-15).

Ten Věčný je, když On se zjeví, vždy přítomný jako ten JÁ JSEM. Ten JÁ JSEM je Pán, Stvořitel nebe a Země. Při oznámení deseti přikázání čte-me: „*I mluvil Bůh všechna slova tato, řka: JÁ JSEM ten PÁN, BŮH tvůj ...*“ (1.Moj.20:1). V Iz.44:6 stojí: „*Takto praví Pán, Král Izraele a Vykupitel jeho, Pán zástupů: JÁ jsem První, a já Poslední, a kromě mne není žádného Boha.*“ Až do poslední knihy Bible, Zjevení, se Pán představuje jako ten JÁ JSEM: „*JÁ JSEM Alfa i Omega, Počátek i Konec, praví Pán, který jest, a který byl, a který přijít má, ten Všemohoucí.*“ (1:8). „*JÁ JSEM Alfa i Omega, Počátek i Konec, První i Poslední*“ (22:13).

Z těch mnohých »JÁ JSEM«, ve kterých se Pán ve Starém a Novém Zákone zjevoval, poznáváme, že je stále tentýž. „*Řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Prve nežli Abraham byl, jsem byl Já.*“ (Jan.8:58). Ten PÁN / JAHWEH Starého Zákona je PÁN JEŽÍŠ / JAHSCHUA Nového Zákona. „*... žádný nemůže říci: Ježíš je Pán, jedině v Duchu Svatém.*“ (1.Kor.12:3).

V Joel.2:32 stojí: „*A však stane se, že kdokoli vzýval by jméno Pánovo, vysvobozen bude.*“ V Řím.10:13 je psáno totéž s ohledem na Ježíše ještě jednou, neboť každý, kdo vzývá jméno PÁNA JEŽÍŠE / JAHSCHUA bude zachráněn.

Při všech divech a znameních, které Mojžíš vykonal před faraónem, šlo jen o jedno: „*Propusť lid můj, ať mi slouží.*“ (2.Moj.8:1; 8:20; 9:1; 9:13; 10:3). Při uzavírání Smlouvy Boží s Izraelem je pak Pán »Andělem Smlouvy«, protože Svému lidu dal přikázání Smlouvy.

„I řekl Pán Mojžíšovi: Napiš sobě slova tato; nebo podle slov těch učinil jsem smlouvu s tebou a s Izraelem. Byl pak tam s Pánem čtyřicet dní a čtyřicet nocí, chleba nejedl a vody nepil; a napsal na deskách slova (příkázání) té smlouvy, totiž deset slov“ (2.Moj.34:27-28).

Skrze Mojžíše dal Bůh vyvolané církvi závazné pokyny a řekl: „Proto nyní, jestliže skutečně poslouchat budete hlasu mého, a ostrážat smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli má jest všechna země. A vy budete mi království kněžské a národ svatý. To jsou slova, která mluvit budeš synům Izraelským“ (2.Moj.19:5-6). Vyvedení bylo jediné Boží věci, ale potom té víře musela následovat poslušnost těch ven vyvolaných, aby Smlouvu dodrželi. A tak se stala vyvolaná církev Izrael Božím královským kněžstvem.

To je také určení těch spasených a vyvolaných novozákonní církve: „Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy v předivné světlo své.“ (1.Petr.2:9). „A učinil jsi nás Bohu našemu krále a kněží, a budeme kralovat na zemi.“ (Zj.5:10).

Jako »Anděl Páně« doprovázel Svůj národ Izrael ve viditelné podobě nadpřirozeného oblaku. „Pán pak předcházel je ve dne v sloupu oblakovém, aby je vedl cestou, v noci pak v sloupu ohnivém, aby svítil jim, aby ve dne i v noci jít mohli. Neodňal sloupu oblakového ve dne, ani ohnivého sloupu v noci od tváři toho lidu.“ (2.Moj.13:21-22). Tak On Svůj národ Izrael doprovázel čtyřicet let.

V Neh.9:12-13 je psáno: „A sloupem oblakovým vodils je ve dne, a sloupem ohnivým v noci, osvětčuje jim cestu, kudy by jít měli. Potom jsi sestoupil na horu Sinaj, a mluvil jsi s nimi s nebe, a vydal jsi jim soudy přímé a zákony pravé, ustanovení a příkázání dobrá.“ Bůh ten Pán se může viditelně zjevit na Zemi, a přesto může Jeho hlas zaznívat z nebe – je všudypřítomný.

V 2.Moj.40:34-38 je ten oblak zmíněn pětkrát: „Tedy přikryl oblak stánek úmluvy, a sláva Páně naplnila příbytek. A nemohl Mojžíš vejít do stánku úmluvy; nebo byl nad ním oblak, a sláva Páně naplnila příbytek. Když pak odnášel se oblak s příbytkem, brali se synové Izraelští po všech taženích svých. Pakli se neodnášel oblak, nehýbali se až do dne, v němž se zdvihl. A byl oblak Pánův nad příbytkem ve dne, a oheň býval v noci na něm, před očima všeho domu Izraelského ve všech taženích jejich.“

Při posvěcení chrámu sestoupil Pán dolů opět v nadpřirozeném oblaku: „*I stalo se, když vycházeli kněží z svatyně, že oblak naplnil dům Pánův, tak že nemohli kněží vstoupit a sloužit pro ten oblak; nebo sláva Páně naplnila dům Pánův*“ (1.Kr.18:10-21).

V Novém Zákoně

Také v Novém Zákoně je nadpřirozený oblak zmiňován, jako při proměně Ježíše na hoře:

„*Když pak on ještě mluvil, aj, oblak světlý zastínil je. A aj, zazněl hlas z oblaku řkoucí: Toto jest ten můj milovaný Syn, v němž mi se dobře zalíbilo, toho poslouvejte.*“ (Mat.17:5).

Také Marek o tom prožití svědčí: „*I stal se oblak zastíňující je, a přišel hlas z oblaku, řkoucí: Tento jest ten Syn můj milý, jeho poslouvejte*“ (9:7).

Ve Sk.1:9-11 čteme o Jeho nanebevstoupení: „*A to pověděv, oni na to hledí, vzhůru vyzdvižen jest, a oblak vzal jej od očí jejich.*“

Náš Spasitel šel v oblaku do nebe a podle 1.Tes.4:17 ti spasení budou ze všech končin Země na oblacích vytrženi Pánu vstříc.

Když Pavel prožil své obrácení a povolání, obklíčilo ho náhle velké světlo z nebe a slyšel ta slova: „*Sauli, Sauli, proč se mi protiviš (proč mne pronásleduješ)?*“ Pavel se ptal: „*I kdo jsi, Pane? A Pán řekl: Já jsem Ježíš, jemuž ty se protiviš*“. Ananiáš byl k němu poslán na základě vidění a řekl: „*Sauli bratře, Pán Ježíš poslal mne, který se ukázal tobě na cestě, po níž jsi šel, abys zrak přijal a naplněn byl Duchem Svatým.*“ (Sk.9:5+17b). „*Bůh otců našich vyvolil tě, abys poznal vůli jeho, a uzřel Spravedlivého tohoto, a abys slyšel hlas z úst jeho*“ (Sk.22:14). V 1.Kor.9:1 svědčí: „*Zdali nejsem apoštol? Zdali nejsem svobodný? Zdali jsem Jezukrista Pána našeho neviděl?*“ S tím nebeským zjevením bylo spojeno božské pověření, poslání dějinněspásného významu.

Stalo se to v našem čase

Také v našich dnech bylo potvrzeno poslání, aby srdce dětí Božích byla navrácena k víře *apoštolských otců*. To je naplnění zaslíbení z Mal.4:5-6, jak to náš Pán potvrdil v Mat.17:11 a v Mar.9:12: „*Elišá zajisté přijde prve a*

napraví všechny věci. “ O to se nyní jedná v církvi Páně: Jak Eliáš tehdy vzal dvanáct kamenů odpovídajících počtu dvanácti kmenů a zase zbudoval oltář Páně, svolal lid na Karmel, aby ta srdce přivedl k obrácení (1.Kr.18:21-37), tak v našem čase ten muž Boží nově vyzdvihl učení 12 apoštolů (Sk.2:42) a naše srdce přivedl k obrácení. Církev musí být uvedena do původního stavu, než se Ježíš může vrátit, neboť tak zní zaslíbení: *„Kterého zajisté musí přijmout nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa svých svatých proroků od věků“* (Sk.3:21). To je také TAK PRAVÍ PÁN.

Od reformace proběhla mnohá probuzení, kdy zvěstování evangelia bylo ústředním bodem. Počátkem 20. století nastalo mocné vylití Ducha Svátého podobné tomu o Letnicích. Z toho vyšly mnohé letniční sbory. Pravý průlom k původnímu křesťanství ale ještě nenastal. Po druhé světové válce vystoupil muž, který měl podle Písma apoštolskou a prorockou službu. Byl to William Branham, muž Bohem poslaný, skrze nějž jsme dožili průlom mocného probuzení spásy a uzdravení ode dnů Ježíše a apoštolů.

7. května 1946 měl bratr Branham následující prožití: z nebe toho večera svítilo do pokoje nadpřirozené světlo. Bratr Branham viděl jak v tom světle sestupuje posel Boží a přibližuje se k němu. On se zděšeně postavil a slyšel první slova: *„Neboj se, jsem k tobě poslán z přítomnosti Boží.“* Dále mu vysvětlil všechny podrobnosti, které budou v jeho službě. Bratru Branhamovi bylo mimo jiné řečeno: *„Jako Mojžíšovi byla dána dvě znamení, tak budou také tobě dána dvě znamení.“* První znamení spočívalo v tom, že svou levou rukou uchopil pravou ruku nemocné osoby a na ruce bratra Branhama byla ta nemoc viditelná – např. rakovina, nádor – a při uzdravení to zmizelo; druhé znamení bylo, že ze života osoby, za kterou se modlil, mu bylo zjeveno něco, co nemohl absolutně vědět. Každé osobě, o které bylo bratrovi Branhamovi něco ukázáno, mohl ve jménu Páně říci: *„Ty jsi uzdraven(a) skrze sílu Boží ve jménu Ježíše Krista.“* Mojžíšovi Pán řekl: *„Jestliže neuvěří tobě, a neposlechnou hlasu a znamení prvního, uvěří hlasu a znamení druhému.“* (2.Moj.4:8).

Statisíce v letech 1946 až 1965 prožily a svědčily, že slepí se stali vidoucími a ochrnutí chodili, hluší mohli slyšet a především nemocní rakovinou byli uzdravováni. Stalo se to, protože Boží posel při tom povolání bratrovi Branhamovi řekl: *„Jestliže dosáhneš toho, že ti lidé budou věřit, tak tvé modlitbě nebude moci nic odporovat, ani rakovina.“*

Syn Boží byl, co se týkalo Jeho služby ten »Prorok«, který byl zaslíben v 5.Moj.18:18, jak je to také ve Sk.3:22-23 potvrzeno: „*Mojžíš zajisté otcům řekl, že Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne, jehož poslouchat budete ve všem, cokoli bude mluvit vám. A stane se, že každá duše, která by neposlouchala toho Proroka, vyhlazena bude z lidu mého.*“ ON viděl ve vidění, co se bude dít, vyslovil to a stalo se, úplně jedno, jestli ten dotyčný byl slepý, ochrnutý anebo malomocný atd.

Přesně stejná služba se zopakovala v našem čase: Bratrovi Branhamovi bylo ve vidění ukázáno, co se stane, vyslovil to a stalo se. Proto se stále znovu ten Boží muž odvolával na Jan.5:19 a také vztahoval na svoji službu: „*I odpověděl Ježíš a řekl jim: Amen, amen pravím vám: Nemůže Syn sám od sebe nic činit, jediné což vidí, že Otec činí. Nebo cokoli on činí, to i Syn též podobně činí.*“

Bratr Branham, pokud se týkalo jeho služby, často také užíval přirovnání s 1.Moj.18, když Pán v doprovodu dvou andělů navštívil Abrahama a dal mu zaslíbení narození Izáka. Sára, která byla ve stanu a naslouchala, se v duchu smála. Pán pohleděl na Abrahama a řekl mu: „*Proč se Sára smála?*“ Stejně se bratr Branham odvolával na Jan.1, když Ondřej přivedl k Pánu svého bratra, On mu pak řekl: „*Ty jsi Šimon, syn Jonášův.*“ Natanaelovi řekl: „*Prve nežli tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkem, viděl jsem tebe.*“

Žena u studny, jejíž život On zjevil, věděla: „*Vím, že Mesiáš přijde, jenž slove Kristus. Ten, když přijde, oznámí nám všechno.*“ A Mesiáš řekl: „*JÁ to jsem, který mluvím s tebou.*“ (Jan.4). Tento prorocký dar, vidět věci ve viděních a dostat je zjevené, bylo jedněm k velkému požehnání, zatímco jiní, obzvláště znalci Písma a farizeové, se na tom urazili a Pána označili za belzebuba.

Ta služba se stala v našich dnech, v tomto prorockém časovém období, ve kterém se *zjevil* Syn člověka (Luk.17:26-30). Na Jeho *příchod* ještě čekáme (Luk.17:34-37). Jeho *návrat* se stane náhle v jednom dni, v jedné hodině. Potom dva budou na jednom loži nebo na poli; jeden bude vzat a druhý zanechán. To se stane v jediném okamžiku (1.Kor.15:51-58), jak to Pán porovnal s bleskem, který probleskne od východu až na západ (Mat.24:27; Luk.17:24). Přesněji to nemohl říci. A my věříme, jak je to napsáno. Amen.

Boží potvrzení

Kdekoliv je Pán přítomen, dějí se mimořádné věci. Duch Boží je činný během celého času milosti: Lidé jsou zachráněni, osvobozeni, uzdraveni a požehnáni. To všechno se stalo při službě bratra Branhama tisícinásobně. Doslava se naplnilo, co řekl Pán: „*Kdo věří ve mne, skutky, které já činím, i on činit bude, a větší nad ty činit bude.*“ (Jan.14:12).

Tentýž Bůh, který se ve dnech Bible zjevil jako Pán, jako Anděl Smlouvy, se také v našem čase zjevil v Ohnivém sloupu a v nadpřirozeném oblaku. Pán Svě zaslíbení naplnil: „*Ještě maličko a svět Mě již více neuzří, ale vy mě uvidíte.*“ (Jan.14:19) „*A aj Já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.*“ (Mat.28:20). Ano, On dokonce dopustil, že 24. ledna 1950 v Houstonu, v Texasu, byla pořízena fotografie se světelným sloupem nad hlavou bratra Branhama a 28. února 1963 byly udělány snímky nadpřirozeného oblaku.

V Houstonu to byli fotografové z tisku, kteří pořizovali náhodné snímky během diskuze o božském uzdravování. Oba byli kritici Branhama. Při vyvolávání filmu zjistili, že všechny negativy byly prázdné, zdařil se jen jediný snímek: ten bratra Branhama se světlem nad jeho hlavou. Negativ byl na prosbu Gordona Lindsaye, se kterým jsem se také osobně seznámil, poslán k ověření odborníkovi na posuzování sporných dokumentů Dr. George J. Lacymu do Washingtonu. Ten po přezkoumání vystavil 29. ledna 1950 certifikát, který byl často otiskován. Jeho svědectví: To nadpřirozené světlo tam bylo, jinak by to kamera nemohla zachytit. Bůh sám tím vydal svědectví, že byl přítomen a potvrdil slovo Svěho služebníka (Iz.44:26a).

Totéž se vztahuje na nadpřirozený oblak, který 28. února 1963 zůstal nad Flagstaffem v Arizoně. Jak bratr Branham viděl v jednom vidění, nacházel se v té době na hoře Sunset, a stalo se to, jak mu bylo ukázáno. O tom vidění mi vyprávěl v prosinci 1962 a prosil mě, protože v lednu 1963 se měl stěhovat do Tucsonu v Arizoně, abych místo něho kázal ve shromáždění „Křesťanských

obchodníků“ v Los Angeles, které naplánoval Demos Shakarian v Clifton's Cafeteria.

Ten světelný oblak se zjevil na jasně modrém nebi a ještě 28 minut po západu slunce byl vidět na nebi jasně osvětlený. Stalo se to přesně tam, kde se nacházel bratr Branham a obdržel pokyn k otevření sedmi pečeti: Zaznělo sedm mocných hromových ran a celá krajina se otrásla za silného zemětřesení, že se z té hory koulely balvany. Balvany, které tam zůstaly, jsem prosinci 1968 při jednom výletu z Tucsonu do Sunset pohoří viděl na vlastní oči.

Podle tiskových zpráv bylo více než 80 snímků tohoto neobyčejného oblaku pořízeno z různých míst. Dokonce známý Science Magazin ve vydání z 19. dubna 1963 jeden snímek tohoto fenoménu přinesl na titulní stránce a na stránkách 292, 293, 294 článek Dr. Jamese McDonalda z Tucsonské university. Také Life Magazin uveřejnil ve vydání ze 17. května 1963 článek a více snímků oblaku. Podle výpovědi bratra Branhama se v tom oblaku nacházelo sedm andělů ve formě pyramidy. Ten sedmý v této sestavě k němu mluvil.

Ohledně této záležitosti řekl bratr Branham následující: *„To pohoří bylo otrženo na míle daleko v okolí, tam stálo sedm andělů, jeden se stříbrným mečem v ruce. Bylo řečeno: »Vrať se domů a otevři Sedm pečeti, které byly dány.« Ony jsou vyloženy – pravé tajemství o manželství a rozvodu, semeni hada a všechny ostatní věci, ve kterých bylo mnoho zmatků. Je to TAK PRAVÍ PÁN.“* (Velikonoční pečeť, 10. dubna 1965).

„Stál jsem tam se zdviženýma rukama a modlil se, když do mé ruky padl meč. O tom víte. Stál jsem tam, a hleděl jsem na něj; byl tak opravdový, jak nyní moje ruka. Nevěděl jsem, co to znamená. Byl mi předán, mezitím Hlas řekl: »Toto je meč Krále.« Později, když to Anděl Páně zjevil, to bylo to Slovo v ruce. Přímou potom se ukázali andělé Páně a mluvili o sedmi pečetích; měl jsem se vrátit sem do Jeffersonville a kázat o sedmi pečetích.“ (Slavnost pozounů, 19. července 1964).

Musí být ještě jednou řečeno: U bratra Branhama se jedná o Boží povolání a poslání s mimořádnou odpovědností jako u Mojžíše. Jeho prorocká služba musí být zařazena do prorockého slova. On jako Pavel zvěstoval celou radu Boží, dostalo se mu zjevení všech tajemství a také je kázal: počínaje pádem do hříchu v zahradě Eden, dokud čas nepomine ve věčnosti.

Biblicky věřící lidé nemají žádný problém věřit, že k Zachariášovi přišel anděl a oznámil narození Jana Křtitele, nebo jak je ve stejné kapitole psáno, že anděl Gabriel přišel k Marii a oznámil narození Spasitele (Luk.1), také že anděl Páně v jasném světle vešel do kobky, ve které byl uvězněn Petr (Sk.12:7), nebo že Pán Svého anděla poslal na ostrov Patmos, aby ukázal Svým služebníkům, co se má brzy stát, nebo také zpráva v Dan.8:15-19, atd.

Musel se Bůh někoho ptát, když povolal Mojžíše nebo některého jiného proroka? ON sám rozhoduje, co činí, podle Svého věčného spásného plánu, který uskutečňuje v průběhu času. Také v životě bratra Branhama byl celý počet mimořádných prožití, která mu Bůh daroval obzvláště od jeho sedmi let. Vždyť proroci jsou Bohu posvěceni od mateřského lůna (Jer.1:5). Jan Křtitel byl podle Luk.1:15 již v mateřském lůnu naplněn Duchem Svatým. Také Pavel svědčí, že byl v mateřském lůně oddělen (Gal.1:15).

Sedmý zvěstovatel v Laodicejském časovém období zahájil svou službou časové období Nevěsty. Blaze těm, kteří jsou skrze Ducha Pravdy uvedeni do Slova Pravdy, jak to Pán těm Svým oznámil: „*Ale když přijde ten Duch pravdy, uvede vás ve všelikou pravdu*“ (Jan.16:13)! Blaze tomu, kdo nemá nutkání říkat: „To může být tak nebo tak“, nýbrž ví, že to je vždy tak a naplňuje se to, jak Bůh řekl ve Svém Slově, které zůstává na věky! Blaze tomu, kdo může zařadit do Bible, co bratr Branham řekl! Nemá smysl, brát ze souvislosti ty mnohé citáty a pokřikovat: „Ten prorok řekl: ...! Prorok řekl: ...!“ Prorocké Slovo nedovoluje žádný svévolný výklad (2.Petr.1:20). Každý výklad je lež, a apoštol Jan zdůrazňuje: „... *všeliká lež není z pravdy*“ (1.Jan.2:21). Stále platí: Kde je Boží zjevení, tam už se nevykládá a kde se vykládá, není žádné zjevení. V Jeho pravé církvi musí být všechno biblické, to znamená v plném souladu se Starým a Novým Zákonem.

Všechno, co náleželo ke službě bratra Branhama, se stalo. Co bylo zaslíbeno Církvi-Nevěstě, to v ní jistě bude realitou. Jen pokud je o něčem zaslíbení v Písmu, pak může být také naplnění, neboť jenom „kolik jest zaslíbení Božích, v něm jsou: Jest, a v něm také jest Amen, k slávě Bohu skrze nás“

(2.Kor.1:20). Beránkova Nevěsta nečeká na proroka, který má vystupovat čtyři týdny ve stanu v USA, ani na to, že mrtví v Kristu povstanou a potom budou aspoň 30 dní chodit na zemi. Ona očekává plnou náhradu, závěrečné působení Ducha a nebeského Ženicha!

Poslední zvěst měla předcházet návratu Krista, a to se děje nyní se vši mocí. Skrze závěrečné mocné Boží působení bude zjevené Slovo potvrzeno mezi vyvolenými v celém světě. Návrat Pána a vytržení bude závěr korunovat. „*Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteří živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli. Nebo Pán náš s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe, a mrtví, kteří jsou v Kristu, vstanou nejprve. Potom my živi pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky se Pánem budeme.*“ (1.Tes.4:15-17). Vytržení není žádné soukromé zjevení; sice se uskuteční tajně, je to ale největší realita všech časů: zjevení synů Božích, naše tělesná proměna a vzetí vzhůru k svatební hostině Beránka.

Anděl Smlouvy

Ještě jednou, doufám, že naposledy, má být téma ze Zj.10 biblicky osvětleno. Při Svém prvním příchodu Bůh Svému Izraelskému národu poslal proroka jako připravovatele cesty, jak to zaslíbil v Mal.3:1 (Mat.11:7-15; Mar.1:1-4). To je všeobecně známé. V druhé části téhož verše v Mal.3:1, která se vztahuje na příchod k Jeho Izraelskému lidu, je psáno o »Andělu Smlouvy«, který přijde ke Svému chrámu: „*V tom hned přijde do chrámu svého Panovník, kterého vy hledáte, a anděl smlouvy, v němž vy libost máte. Aj, přijde, praví Pán zástupů.*“ – Ano, to je TAK PRAVÍ PÁN! Tady se nejedná o Kristův návrat jako Ženicha, ne o vytržení Nevěsty, ani o svatební hostinu. Tento příchod se týká již »dne Páně«. Svaté Písmo to říká: „*Ale kdo bude moci snést den příchodu jeho? A kdo obstojí, když se on ukáže? Nebo on je jako oheň rozpouštějící a jako mýdlo běličů. I sedne, přehánět bude a přečistíťovat stříbro, a přečistí syny Lévi, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro. I budou Pánovi, obětující oběti v spravedlnosti. I zachutná sobě Pán oběť Judovu a Jeruzalémských, jako za dnů prvních, a jako za let starodávních.*“ (v.2-4).

V tomto textu je obsažena zpráva o tom, co se stane, když Pán přijde ke Svému Izraelskému lidu jako Anděl Smlouvy. V tom čase bude čistit syny Lévi a všechny Judovy obětní dary v Jeruzalémě budou Jemu libé. Dokazuje nám to naplnění do písmene. Po posledním dopisu ve Zjevení 3 a vážném

napomenutí věřících: „*Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím!*“, končí poslední církevní časové období. Bratr Branham několikrát řekl: „*Církev půjde ve 4. kapitole nahoru a zpět se vrátí v 19. kapitole.*“ Potom už Jan nevidí Syna člověka procházet se mezi sedmi zlatými svícny, nýbrž Pána na trůnu, a nad Ním duhu.

„... a aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu Jeden seděl. A ten, jenž seděl, podoben byl obličejem kameni jaspisu a sardiovi; a vůkol toho trůnu byla duha, na pohledění podobná smaragdu“ (Zj.4:2-3).

Ve Zj.10 Pán sestoupí dolů jako Anděl Smlouvy, obklopen duhou: „*Viděl jsem jiného anděla silného, sestupujícího s nebe, oděného oblakem, a duha na hlavě jeho byla, a tvář jeho jako slunce, a nohy jeho jako sloupové ohnivé.*“ (Zj.10:1). Potom následuje:

- I. V ruce má otevřenou Knihu, která byla v 5. kapitole ještě zapečetěná.
- II. Jednu nohu On postaví na zemi a druhou na moře a volá silným hlasem, jako když lev řve.
- III. Teprve potom, když řval jako Lev z kmene Juda (1.Moj.49:9), zazní hlasy sedmi hromů.

Od okamžiku, kdy jako Anděl Smlouvy přísahá, zbývají ještě tři a půl roku až do konce času trápení a začátku královského panování: „... a přísahal skrze Živého na věky, že po uloženém času, a uložených časech, i půl času, a když do cela rozptýlí násilí lidu svatého, **dokonají se všechny tyto věci**“ (Dan.12:7b). To je TAK PRAVÍ PÁN ve Svém Slově.

Také ten příchod, kdy On řve jako lev, je objasněn alespoň třemi místy Bible. První je Jer.25:30-36: „*Protož ty prorokuj proti nim všechna slova tato, a rei jim: Pán s výsosti řvát bude, a z příbytku svatosti své vydá hlas svůj, mocně řvát bude z obydlí svého. Křik ponoukajících se, jako presovníků, rozléhat se bude proti všem obyvatelům té země, i půjde hřmot až do konce země. Nebo rozepři má Pán s těmi národy, v soud vchází sám se všelikým tělem; bezbožníky vydá pod meč, dí Pán“ (Viz také Jer.63:1-6 a Zj.14:14-20).*

Druhé místo je Oz.11:10: „I půjdou za Pánem řvoucím jako lev; on zajisté řvát bude, tak že s strachem přiběhnou synové od moře.“

Třetí je Joel.3:15-16: „*Slunce a měsíc zatmí se, a hvězdy potratí blesk svůj. A Pán řvát bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas svůj, tak že se třást budou nebesa i země; nebo Pán jest útočiště lidu svého, a síla synů Izraelských.*“

17. března 1963 bratr Branham to biblické místo ze Zj.10 hlasitě předčítal a potom v souladu s právě jmenovaným místem Písma řekl následující: „*Jestliže jste to sledovali, je to Kristus. Ve Starém Zákoně je nazván »Andělem Smlouvy«. ON nyní přijde přímo k Židům, neboť církev je dokonána.*“ To souhlasí. Ona není jen dokonána, nýbrž vytržena.

Zde vidíme Pána jako silného Anděla Smlouvy, který je zahalen v oblaku. Je to stejný oblak, který doprovázel lid Izraelský – stejný Pán, stejný Anděl Smlouvy. Duha nad Jeho hlavou vydává svědectví o Smlouvě, kterou uzavřel s Izraelem. Ano, On řve z hory Sion, z Jeruzaléma. TAK PRAVÍ PÁN ve Svém Slově. Všechno ostatní jsou svévolné výklady (2.Petr.1:20). Kdo nevěří pravdě Slova, je odsouzen k tomu, aby věřil lži. Jen kdo skutečně respektuje Boží Slovo, k tomu může Pán mluvit; jen ten, kdo biblicky zařadí, co bratr Branham řekl, věří jak praví Písmo. Amen. Jen potom jsme Nevěsta Slova. Všechna hromová učení jsou nebiblická, neboť v Bibli nejsou k nalezení, nejsou v ní dosvědčena. Běda tomu, kdo k uzavřenému svědectví Svatého Písma něco přidává (Zj. 22)!

Podle Mal.3:1b-5 přijde Pán v té době ke Svému chrámu. To je okamžik, kdy se antikrist jako »syn zhoubce« jako »protivník Krista«, který se nade všechno povýší, ve své nadutosti odebere do chrámu. Pán jej pak zabije dechem Svých úst (2.Tes.2).

V Ezechieli, v kapitolách 40-47 je popsán chrám a proud vody, který vytéká z chrámu okolo Engadi (En Gedi) až do Mrtvého moře. „*Potom přivedl mne zase ke dveřím domu, a aj, vody vycházely od spodku prahu domu na východ ...*“ (47:1). V Zach.14:20-21 je psáno, že potom dokonce nádoby v chrámu Páně budou svaté. V Iz.66:6 čteme: „*Hlas hřmotu z města, hlas z chrámu, hlas Pánův, on odplatu dává nepřátelům svým!*“

Ve Zj.11 je popsána služba dvou svědků. Hned v 1. verši je psáno: „*Vstaň, a změř chrám Boží, i oltář, i ty, kteří se modlí v něm.*“ V té době musí být chrám, který byl v roce 70 po Kr. zničen, opět zbudován. Židé u zdi nářku končí svoji modlitbu prosbou: „*Elohim Adonai, dej, aby byl chrám postaven a přišel Mesiáš.*“ Přímo v 2. verši je psáno, že v tom čase „*svaté město*“ – tím

je vždy míněn Jeruzalém – budou 42 měsíců, tzn. tři a půl roku, pošlapávat pohané.

O těch dvou svědcích je ve Zj.11:3 psáno, že budou 1260 dní, což je zase tři a půl roku, prorokovat. Aby nikoho nenapadlo, že se jedná o stejný čas tři a půl roku, byly časové úseky označeny jednou 1260 dní pro službu dvou proroků a podruhé 42 měsíců, ve kterých to město bude pošlapáno pohany. V prvních třech a půl letech vykonávají ti proroci svou službu. V druhých třech a půl letech je čas **velkého trápení, kdy nastane pronásledování pozůstalých věřících a především Židů**: „... a dána jí moc vládnout za čtyřiceti a dva měsíce“ (Zj.13:5). Po třech a půl letech soužení Izraele bude prohlášeno královské panování. To je TAK PRAVÍ PÁN v Jeho Slově: „... vydání budou v ruku jeho, až do času a (dvou) časů, i do částky (půl) času ... V tom bude soud osazen ... Království pak i panství, a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí; jehož království bude království věčné, a všichni páni jemu sloužit a jeho poslouchat budou“ (Dan.7:25-27).

Ve Zj.10:7 čteme předpověď, že sedmým pozounovým andělem, až bude troubit na svůj pozoun (šofar), bude **tajemství Boží** ukončeno, jak to Svým služebníkům a prorokům (Am.3:7) spolehlivě zjevil. Kristus, ten Mesiáš, Spasitel, je zjeveným Božím tajemstvím (1.Tim.3:16). Židé to tehdy nepoznali, ale potom budou na Něho hledět, na Toho, kterého probodli (Zach.12:9-14). Ve Zj.11:15 se nachází naplnění toho: „*Učiněna jsou království všeho světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovat bude na věky věků.*“ Nemůže to být tak nebo tak – Boží Slovo je vždy při každém tématu „Ano a Amen“.

„*Nadto učiním s nimi smlouvu pokoje; smlouva věčná bude s nimi. A rozsadím je, i rozmnožím je, a postavím svatyni svou u prostřed nich na věky. Bude i příbytek můj mezi nimi, a budu jejich Bohem, a oni budou lidem mým. I zvedí národové, že jsem já Pán, jenž posvěcuji Izraele, když bude svatyně má u prostřed nich na věky.*“ (Ez.37:26-28). A jak o tom svědčí mnohá biblická místa, tak tomu bude.

Řekněme to ještě jednou: První čtyři pečetě se vztahují na antikristovskou moc ve čtyřech vývojových stádiích (Zj.6:1-8) souběžně s časovými obdobími církve (Zj.2+3). Pátá pečeť ukazuje židovské mučedníky – i ty z holocaustu – pod oltářem zápalných obětí a předpovídá, že jejich krev bude pomstěna a zbývající spoluslužebníci a bratři budou zabiti stejným způsobem (Zj-6:9-11).

V šesté pečetí vidíme úvod do dne Páně: dojde k mocnému zemětřesení, slunce se zatmí, měsíc se obrátí v krev, hvězdy budou padat z nebe. A je skutečně řečeno: „*Neboť jest přišel den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci obstat?*“ (Zj.6:12-17). Nejpozději nyní to postřehnou všichni, že odteď jsou popisovány události, které se stanou až po vytržení během času šesté a sedmé pečetí. K tomu patří všechny pozounové soudy až po sedm koflíků hněvu (kap.16). Pak už zbývá jen soud nad velkým Babylonem, který je oděn v šarlatu (kap.17+18).

Kdo patří k Církvi-Nevěstě, se nemusí starat, co se v tom čase bude dít na Zemi. Všechno se doslova naplní tak, jak je to v těch v kapitolách a verších popsáno. Sedmá pečeť (Zj.8:1) není přece jen ticho v nebi. Hned od 2. verše je řečeno, co se pak stane: Jan hned viděl sedm andělů, kteří stojí před Bohem, kterým bylo dáno sedm pozounů. A dále se ihned dozvídáme, jaké soudy Zemi při každém pozounu zasáhnou. Amen. Pro poslední úsek je všechno co nej-přesněji předpověděno, ať je to v 7. kapitole, v 8. kapitole, v 9. kapitole, v 10. kapitole, v 11. kapitole nebo co je dál napsáno. Všechno se do písmene naplní.

Se vši upřímností

S největším respektem a plni vděčnosti uznáváme, co Bůh v našem čase nadpřirozeným způsobem učinil. Ale tím nám chtěl odkázat cestu zpět k začátku, k původnímu základu, k učení apoštolů, k jedinému absolutu Jeho Slova. Neboť jen tak prožijeme plnou jednotu a dokonání z milosti.

Pro ty čtyři evangelisty bylo nejdůležitější, aby všechno, co bylo napsáno, od Matouše 1 až po Jana 21, bylo zařazeno podle Písma: „*Toto pak všecko stalo se, aby se naplnilo ...*“ (Mat.1:22a). „*Stalo se pak to, aby se naplnilo Písmo ...*“ (Jan.19:36a). Totéž učinil také Petr ještě před dnem Letnic: „*Psáno jest zajisté v knihách Žalmů ...*“ (Sk.1:20a), a potom zvláště po vylití Ducha Svatého: „*Ale toto jest, což jest předpověděno skrze proroka Joele ...*“ (Sk.2:16a). Po vzkříšení řekl náš Pán: „*Tato jsou slova, která jsem mluvil vám, ještě byv s vámi: Že se musí naplnit všecko, což psáno jest v Zákoně Mojžíšově a v Prorocích i v Žalmech o mně.*“ (Luk.24:44). Ano, a nyní ve spojení s naplněním On otevřel těm Svým porozumění pro Písmo (v.45).

Pavel se také stále znovu odvolával na Svaté Písmo a dokonce mohl v pravém čase svoji službu zařadit do Iz.49:6, jako spásu převedenou od Židů na pohany: „*Neboť jest nám tak přikázal Pán, řka: Položil jsem tebe svět-*

lo pohanům, tak abys ty byl spasení až do končin země.“ (Sk-13:41-51). On byl povolán pohanům „kázat evangelium Boží, kteréžto zdávna zaslíbil skrze proroky své v Písmech svatých“ (Řím.1:1-5). Právě tak můžeme také službu bratra Branhama zařadit do Svatého Písma. Ono je také jediný základ mého zvěstování. Musím se odvolávat na Mat.24:45-47, protože to mi Pán sám hlasitě provolal. Musím se odvolávat na 2.Tim.4:1-5, protože mi to Pán zvučným hlasem přikázal. Také nynější služba musí být biblicky zařazena.

Nestačí být upřímný a mluvit o bratrovi Branhamovi a jeho službě. Biblické zařazování psaného a zjeveného slova je to nejdůležitější. K tomu například patří, že zjevení pečeti v březnu 1963 nastavíme na stejnou úroveň s jejich naplněním, natož s návratem Krista. Zjevení v tom oblaku přece bylo jen odkazem na otevření pečeti! Bratr Branham to jasně řekl. Věci, které jsou ještě v budoucnosti, byly vysloveny, jakoby se již staly. Tak je to přece s celým biblickým proroctvím. Izaiáš viděl v 53. kapitole ukřižování, jakoby se již stalo, přestože se to mělo naplnit až za 800 let. Apoštol Jan viděl všechno, co má přijít, jakoby se to již stalo: Viděl svatební hostinu (19. kap.); ve 20. kapitole viděl soud před bílým trůnem, a dokonce Nový Jeruzalém, jak sestupuje na Zemi – a je stále ještě nahoře. Viděl také nové nebe a novou Zemi (kap.21).

Zcela otevřeně musí být řečeno, že stále ještě žijeme v čase milosti. Krev Nové Smlouvy je ještě na trůnu milosti. Ježíš Kristus je Prostředník Nové Smlouvy a zůstává naším Přímluvcem, dokud poslední vyvolený nebude zavolán (Žid.9:11-22 aj.) Spasitel si ty spasené nárokoval v každém časovém období. Při Svém návratu Svůj nárok na ty Svě dokoná tělesnou proměnou. „A netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha mající, i my také sami v sobě lkáme, zvolení synů Božích očekávající, a tak vykoupení těla našeho“ (Řím.8:23). Podle Zj.7 bude ještě během velkého soužení ten nesčíslný zástup omývat svůj šat v krvi Beránka (v.14). Blaze tomu, kdo věří jak praví Písmo, a oprostí se od každého výkladu!

Tu jedinečnou službu bratra Branhama jsme stále znovu biblicky objasňovali a stoprocentně postavili na základ Svatého Písma. Tak je jasné, že on byl zvěstovatel posledního sedmého časového období církve, jehož službou byla zjevena ta tajemství, všechna učení, všechno důkladně zase uvedeno do původního stavu jako na počátku. Že očekával ještě více než to, co se již stalo, o tom také víme. Kdo o tom může vědět lépe než já, kdo jeho kázání od roku 1958 překládal do německé řeči? Když bratr Branham 28. listopadu 1963 řekl, že stovky jeho magnetofonových pásků jsou v Německu překládány a

přehrávány před stovkami lidí, nemohl nikoho jiného mínit, protože tu nikdo jiný nebyl.

Jde snad o to, aby výroky bratra Branhama byly stavěny nad Písmo jako absolut a jak to mnozí dělají, dokonce masově používají jeho citáty, aby ospravedlnili vlastní učení? Neopakuje se tím, co apoštol Petr již tehdy psal, že ti neupevnění ve Slově také dnes ta těžce srozumitelná místa překrucují k vlastnímu zatracení (2.Petr.3:14-18)? Nalézá se dost citátů, které jsou zcela upřímně opakovány – jen je politováníhodné, a to buď Bohu řečeno a žalováno, bez biblického zařazení. Ano, člověk může být upřímný a přitom upřímně převrácený a Bohu chtít prokazovat službu, aniž by k tomu byl povolán a proto ani není v Jeho vůli.

Boží povolání a poslání, které ten prorok 3. prosince 1962, potvrdil v přítomnosti dvou svědků Sothmana a Wooda je neodvolatelné. Má služba je ve spásných dějinách spojena s bratrem Branhamem. Co se týká jistých očekávání uvnitř zvěsti, kdy se odvolávají na citáty, musí být ještě jednou řečeno: Jestliže pro něco není v Bibli zaslíbení, pak také není žádné naplnění. Výklady dávají falešné naděje, a právě ty nepotřebujeme, neboť vedou ke zklamání. Služba bratra Branhama je provždy u konce, tak jako Mojžíšova, Eliášova, Jana Křtitele a každá jiná služba. Nyní je ale podle Mat.24:45-47 rozdáván duchovní pokrm za spoluúčasti ostatních služebníků v celém světě. Nejprve však musel být ten pokrm uskladněn, jak to bratr Branham opakoval. Mohu svědčit, že jsem na příkaz Páně konal oboje: nejprve uskladnění a potom rozdávání. Ještě nikdy předtím nemohlo být ohledně slova ve verši 47: „*Amen pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej*“, řečeno: „Dnes se toto Písmo naplnilo.“ Poslední zvěst je přímo spojena s Mat.25: „*Aj, Ženich jde, vyjděte proti němu.*“ Moudré panny to slyší, vyčistí své lampy a naplní džbány. Ty bláznivé to ignorují a tak zmeškají svou přípravu. Kdo odmítá tu následující službu, musí se ptát, jestli opravdu pochopil předešlou. Co by bylo, kdyby se Pán sám již léta předtím nepostaral o to, aby ta zvěst mohla být nesena do celého světa vlastně až po odchodu domů toho zvěstovatele?

Konec bude korunován

Nyní, přímo před návratem našeho Pána, jde o to, aby všichni náležející k církvi Ježíše Krista byli vyvedeni ze všeho duchovního otroctví a zmatku také uvnitř zvěsti, aby mohli Pánu sloužit jako Jeho svobodný lid. Jen to je biblická zvěst vyvolání: Zpět k začátku! Zpět ke Slovu! Zpět k evangeliu,

kteří kázali Pavel a apoštolové. Každé jiné zvěstování stojí podle Gal.1:6-10 pod kletbou. Tento text by všichni měli číst a vzít vážně, tak jako 2.Kor.11:1-6. Pavel chtěl Kristu přivést čistou pannu. To chtěl také bratr Branham. To by chtěl každý pravý služebník Boží. Ale jako had od počátku svedl všechny, kteří nezůstali statečně ve Slově, tak to ten nepřítel činí i nyní. Satan vždy zůstává u tématu, ale nikdy ne v pravdě (Jan.8:44).

Ti opravdu vyvolení, patřící k Nevěště, ale nemohou být svedeni. Podle Ef.5:27 je to sám Pán, který Svoji Církev v nádherné kráse bez poskvrny a vrásky postaví před Svou tvář. Zcela důležité je, abychom zaslíbením, která Pán dal pro tento čas, věřili a prožili je. Bratr Branham řekl: „*O čem mluví Mal.4:6? O navrácení. Že se navrátíme k původní letniční víře, k lidem se stejnou letniční zvěstí, k témuž letničnímu znamení, ke stejnému letničnímu důkazu, k témuž Bohu, k stejné síle a ke stejnému učení a všemu ostatnímu. Ten ohnivý sloup sám, před kterým se Pavel na cestě do Damašku zhroutil na zem, je dnes jako důkaz mezi námi. ON činí totéž jako tehdy: ON nás svede dohromady.* (Čas sjednocení a znamení. 18. srpna 1963).

Kde se nalézá vyvolaná církev nyní? Vidíme, jak daleko vedl Mojžíš církev Izraele pod přímým Božím vedením. Ale potom ten prorok své pověření splnil. Vyplatí se přečíst si jeho závěrečná slova v 5.Moj. v kapitolách 25 až 34, která zahrnují všechny oblasti, zvláště požehnutí dvanácti kmenů. Mojžíš měl vystoupit na horu Nébo a pohledět do zaslíbené země, ale vstoupit do ní nesměl. Tam vzal Pán Svého služebníka k Sobě, jeden úsek skončil, další započal. Pod vedením Jozue nesli kněží truhlu smlouvy a Jordán, jako předtím Rudé moře, byl předkročen suchou nohou a zaslíbená země byla obsazena. Také kapitoly v knize Jozue svědčí o Božích spásných dějinách. Vidíme v nich, jak to pokračovalo: „*Řekl pak byl Jozue lidu: Posvěťte se, zítra zajisté učiní Pán divné věci mezi vámi. Potom řekl Jozue kněžím těmi slovy: Vezměte truhlu smlouvy, a jděte před lidem. I vzali truhlu smlouvy a brali se před lidem.*“ (Joz.3:5-6). Nepotřebujeme žádného osmého zvěstovatele, co my potřebujeme, je Slovo Smlouvy, Svaté Písmo. Amen.

Potom co Pán sám lid Izraelský doprovodil až tam, zjevil se Jozuovi jako Vůdce (Kníže) vojska s taseným mečem v ruce. Ten před Ním padl, aby Mu vzdal čest a ptal se: „*Co Pán můj chce mluvit služebníkovi svému? Tedy odpověděl Kníže vojska Páně k Jozue: Szuj obuv svou s noh svých, nebo místo, na němž stojíš, svaté jest. I učinil tak Jozue*“ (Joz.5:13-15).

Potom nastal zvláštní den, den vítězství pro lid Boží. Slunce zůstalo stát uprostřed nebe a Vůdce vojska Páně šel sám v čele a bojoval za Izrael. Vidíme však, kam až byla církev dovedena službou bratra Branhama? Vidíme, jak to šlo dále a ještě pokračuje?

Nechť i toto podání přispěje k tomu, aby každý, kdo patří k Církvi-Nevěstě, dával pozor na hlas nebeského Ženicha a osobně se nechal zařadit do vůle a spásného Božího plánu. Církev Páně je představena zrovna tak v plném navrácení, které nám bylo zaslíbeno, jako Tělo Kristovo, jako dům Boží, jako sloup a základ Pravdy, jako v původním počátku: totéž kázání, totéž učení, stejný křest, stejný křest Duchem – všechno tak, jak to bylo na počátku: tedy jeden Pán, jedna víra, jeden křest (Ef.4). Ne jedna skupina zde a druhá tam, nýbrž jako ti, kteří uvěřili, byli jedním srdcem a jednou duší, budou nyní na konci v každé zemi a v každém městě jedno srdce a jedna duše.

My jsme utěšení. Pán sám, ten Vítěz z Golgaty, který porazil všechny nepřátelské mocnosti a postavil je na pranýř, předchází před námi (Kol.2:12-15). ON, který nás silnou rukou vyvedl ven, nás také silnou rukou a vztaženým ramenem uvede dovnitř. „*Pravice Pánova vyvýšila se, pravice Pánova dokázala síly.*“ (Ž.118:15-16). Žádné zaslíbení nezůstane nenaplněné. ON, náš Pán a Spasitel Svě dílo dovede k závěru a my na tom smíme mít podíl.

Vyplatí se to

Mohu se ohlédnout na více než šedesát let v Božím Království. Roku 1948 jsem prožil obrácení ke Kristu a obdržel jistotu spásy, že jsem se stal Božím dítětem. S dalšími prožitími, která mi ten věrný Pán daroval, to šlo kupředu v následování Ježíše Krista. Již v roce 1949 jsem se zúčastnil letniční konference v Hamburku. Od roku 1952 jsem kázal pravidelně.

Ta prožití ve shromážděních a osobní setkání s bratrem Branhamem v letech 1955, 1958 a 1962 byly milníky v mém duchovním životě. O přímém spojení s ním vydává ještě dnes svědectví 21 dopisů. První je z 11. listopadu 1958, poslední z 30. září 1965. Jeho kázáními, která mi byla pravidelně zasílána, jsem byl stále hlouběji uváděn do Svatého Písma.

Znění slov mého povolání z 2. dubna 1962 všichni léta znáte. Slovo jsem kázal již předtím, ale od toho času jsem měl jít do jiných měst. Na základě pří-

mého poslání jsem jezdil od města k městu, z jedné země do další, létal z jednoho kontinentu na kontinent a zvěstoval jsem Slovo, jak mi to Pán přikázal.

Všem, kteří tomu mohou věřit, ještě jednou svědčím, že všechna prožití, která jsem kdy zmiňoval, jsou pravda, tak jako to, že jsem bratra Branhama v pátek 24. prosince 1965 viděl v okamžiku jeho odchodu domů, jak na oblaku, který vypadal podobně jako oblak z 28. února 1963, byl vzat vzhůru. To je tak pravda, jakože Bůh žije. Elizeus také viděl Eliáše, jak byl vzat do nebe (2.Kr.2). V tom vidění jsem řekl: „Bratře Branhame, vždyť nejsi Syn člověka, proč tě vidím na oblaku?“ V té době jsem ještě nevěděl o jeho autonehodě, ke které došlo 18. prosince 1965.

Byl jsem zřejmě poslední, kdo svými očima viděl bratra Branhama 10. dubna 1966 v přítomnosti pohřebního zřízence v rakvi. Jeho autonehodou těžce zraněný obličej byl bez viditelného poškození a balzamován, vypadal krásně a měl přirozený úsměv.

O velikonočním pondělí 11. dubna 1966 se konal pohřeb. Očekávání, že by mohl být vzkříšen, bylo veliké. Proto s pohřbem otáleli a zpívali stále znovu a znovu chóry „Věť jen“ a „Na křídlech sněhobílého holuba“.

Večer po pohřbu mi bylo jasné, že nyní nastal čas, nést Bohem darovanou zvěst do celého světa. Jak mi bratr Branham 3. prosince 1962 řekl, vyčkal jsem s rozdáváním duchovního pokrmu, až jsem obdržel zbytek a čas se naplnil. Na základě božského předurčení jsem nyní směl dějinněspásný příkaz vykonávat.

Tak jsem začal v letech 1966/1967 plánovat a konat shromáždění v 25 městech Západní Evropy, ke kterým jsem zval také reverenda Pearry Greena. Od roku 1968 jsem cestoval také do zemí Východní Evropy včetně Ruska. Následovaly další země a kontinenty. Na pozvání jsem kázal také v Kanadě a USA, potom v Latinské Americe, v Africe, v Asii i v Austrálii a na Novém Zélandu. Do roku 1979 jsem kázal v 85 národech a zvěstoval zvěst konečného času, to věčné platící Slovo Boží, rozséval jsem Slovo jako originální semeno, jak to činil sám Pán (Mat.13:37-38; Mar.4:14; Luk.8:11). Byly to nejpožehnanější roky mé služby pro Pána. Věrný Bůh daroval ke každé cestě milost a dal Svě požehnání.

Ve všech těch letech jsme měli také zde v Krefeldu požehnaná shromáždění v přítomnosti Boží a mocné působení Ducha bylo zjevné. V květnu 1979 chtěl satan mne, církev a to dílo zničit, ale prokázalo se jako pravda, co náš Pán o Svě církvi řekl: „... *a brány pekelné ji nepřemohou*“ (Mat.16.18b). I to, co řekl Petrovi, jsem osobně prožil: „*Šimone, Šimone, aj, satan vyprosíl, aby vás tříbil jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá. A ty někdy obrátě se, posiluj bratří svých*“ (Luk.22:31-32).

Dnes se na ta mnohá léta ohlížím a není to již jen 85 zemí jako v roce 1979, ale 155, ve kterých jsem směl zvěstovat vzácné, zjevené Slovo vzdor vražedným pomluvám a osočování. Tohoto času slyší Boží Slovo týdně TV vysílání tisíce lidí ve všech světadílech. Celý svět je dosažen, kde osobně ne, tam skrze rozhlasová a televizní vysílání, přenosy online, literaturu. Každý měsíc se rozesílá přes 7500 CD a DVD v 13 různých jazycích. Plní se: „*To evangelium o království bude všem národům na svědectví kázáno*“, a zároveň Pán volá Svě vyvolené ven ze všeho duchovního zmatku.

Na konci očekáváme dvojnásobné navrácení, nejmocnější působení Ducha Božího, pravé naplnění Boží láskou. Tam vchází jen dokonalá láska: to je láska Boží, která je skrze Ducha Svatého vylita do našich srdcí. Jen potom bude těch devět darů Ducha k vybudování církve (1.Kor.12+14 kap.) a devatero ovoce Ducha zjeveno v osobním životě (Gal.5:22-24). Boží láska, jak byla zjevena na kříži Golgaty, spojuje všechny spasené mezi sebou – vždy s odpuštěním a smířením. Tím svazkem dokonalosti není zvláštní poznání, nýbrž láska Boží, která zahrnuje všechny vyvolené. Pavel adresuje slovo vyvoleným a jen u nich bude pravdou: „*Protož oblectě se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v srdce lítostivé, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost, snášejíce jeden druhého a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu jakou žalobu; jako i Kristus odpustil vám, tak i vy. Nadto pak nade všecko oblečení buďte v lásku, která jest svazek dokonalosti*“ (Kol.3:12-14).

Poslední Boží působení bude ve spojení s raným a pozdním deštěm, který je zaslíben před návratem Krista, a všichni opravdově věřící budou jedním srdcem a jednou duší: „*A protož trpěliví buďte, bratří, až do příchodu Páně. Aj, oráč očekává draheho užítku zemského, trpělivě naň očekávaje, až by přijal podzimní i jarní děšť*“ (Jak.5:7).

„*Ku příkladu snášení protivenství a dlouhočekání, bratří moji, vezměte proroky, kteří mluvivali ve jménu Páně. Aj, blahoslavíme ty trpělivé. O trpě-*

livosti Jobově slychali jste, a dokonání Páně viděli jste; nebo velmi jest milosrdný Pán a lítostivý“ (Jak.5:10-11).

Vytrvejme jako Job, hebrejsky „Nenáviděný“, který Boha prožil po těžké zkoušce mnohem mocněji než předtím. Nevzdychejme proti sobě navzájem, ale zůstaňme věrní až do návratu Páně. Ten věrný Bůh nám bude žehnat, jak nám dal příklad u Joba. Všichni, kteří mu špatně porozuměli a obžalovávali jej, s ním pak seděli u téhož stolu. **My pak víme, že náš Spasitel žije a v dokonání všechno dobře učiní.** Všichni, kteří zůstanou věrní a nenechají se svést, to prožijí.

„Navrátil také Pán to, což odňato bylo Jobovi, když se modlil za přátele své, tak že což měl Job, rozmnožil to Pán dvojnásobně. A sešli se k němu všichni příbuzní, a všechny příbuzné jeho, a všichni známí jeho první, jedli s ním chléb v domě jeho, a lítost majice nad ním, potěšovali ho nade vším tím zlým, které byl uvedl Pán na něj. A dali jemu jeden každý peníz jeden, a jeden každý náušníci zlatou jednu“ (Job.42:10-11).

Rok 2012

Rok 2012 je pro mne rokem jubilejním. Vzpomínka na jedinečné prožití 2. dubna 1962 mi zůstává navždy. Co mi onoho pondělního rána před 50 lety Pán přikázal, jsem konal podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Následující biblická místa s ohledem na to poslání nárokují pro sebe:

„Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, koho bych já poslal, mne přijímá; a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mne poslal.“ (Jan.13:20).

„Pamatujte na řeč mou, kterou jsem já mluvil vám: Není služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili, i vám se protivit budou; poněvadž jsou řeči mé šetřili, i vaší šetřit budou“ (Jan.15:20).

„... nebo proto jsem se tobě ukázal, abych tebe učinil služebníkem a svědkem i těch věcí, které jsi viděl, i těch, v kterých ukazovat se budu tobě“ (Sk.26:16).

Závěr roku 2011 a začátek roku 2012 byl nadmíru požehnán. Zde v misijním centru se shromáždilo více než 1000 bratrů a sester, a počet online napo-

jených dosáhl 999, při čemž se z velké části jednalo o celé shromážděné sbory. Zasiláním audiokazet, CD a DVD každý měsíc jsou s námi a s Pánem spojeni desetitisíce v celém světě. Podle přímého pověření jsem Slovo zvěstoval nyní už více než půl století, a rozdával duchovní pokrm. Závěr udělá věrný Pán a Spasitel sám.

ON za času Mojžíše nařídil spásný rok (3.Moj.25). V Luk.4 se náš Pán odvolával na Iz.61:1-2 a odkazoval na spásný rok: „*Duch Páně nade mnou, protože pomazal mne, kázat evangelium chudým poslal mne, a uzdravovat zkroušené srdcem, zvěstovat jatým propuštění a slepým vidění, a propustit soužené v svobodu, a zvěstovat léto Páně vzácné (milostivé)*“ (v.18-19).

Pán nechť nám daruje také rok 2012 jako rok milosti. My budeme nadále hlásat tu radostnou zvěst, a jako Jeho vyslaní všem svázaným a všem duchovně zajatým propuštění, všem duchovně slepým zrak a budeme zvěstovat všechno, co náleží k plnému evangeliu a co zahrnuje duši a ducha i tělo. Všichni, kteří se vzdálili, jsou pozváni k návratu. My jdeme vstříc k vrcholnému bodu božských spásných dějin. Jakmile se čas naplní, tak se to stane. A s tím vbrzku počítáme.

„*Jehož hlas tehdy byl zemí pohnul, nyní pak propověděl, řka: Ještě já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem*“ (Žid.12:26).

„*Učiň vás způsobné ve všelikém skutku dobrém, k činění vůle jeho, působě v vás to, což jest libé před obličejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva na věky věků. Amen.*“ (Žid.13:21).

„*Kdož zvítězí, dám jemu sedět s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho*“ (Zj.3:21).

Izrael středem zájmu světa

Při aktuálních událostech na Blízkém Východě nás zajímá především Izrael a mírový proces. Podle online zprávy časopisu Spiegel z 23. ledna 2012 ministři zahraničí EU jmenovali německého diplomata Andrease Reinicka zvláštním evropským poslancem pro mírový proces na Blízkém Východě. Dosud byl německým vyslancem v Sýrii. Reinicke má evropskou politiku Blízkého Východu popohnat kupředu a Izrael a Palestince vrátit zpět

k jednacímu stolu. On zastupuje EU v Blízkovýchodní čtyřce, do které kromě ní patří ještě OSN, USA a Rusko.

Jiné zprávy tisku nás informují o tom, co je v plánu s Jeruzalémem, Chrámovou horou a horou Sion. Odvoláváme se na článek z 31. ledna 2012 „Izrael a Vatikán dosáhli podstatných pokroků.“ Vyjednává se o hoře Sion, kde se nachází Davidův hrob a také budova, ve které se konala poslední Večeře a nastalo tam vylití Ducha Svatého, nad níž by Vatikán chtěl získat svrchovanost. Nyní má výhled na smlouvu o pronájmu. Nuncius papeže, arcibiskup Antonio Franco, řekl podle „Rádia Vatikán“ po setkání v Jeruzalémě: „Jsou to opravdu podstatné pokroky, které nám dávají naději, že v rozumně krátké době může dojít k uzavření smlouvy o všech praktických aspektech života a působení kostela v Izraeli ...“

30. ledna 2012 informovalo „Dómradio“, vysílač kolínského arcibiskupství, o jednáních mezi Vatikánem a Palestinci. Jedná se o pozemkové smlouvy, které by měly stanovit práva katolického kostela ve Východním Jeruzalémě a na územích Palestinců.

Palestinci mezitím dokonce prohlásili, že jsou připraveni postavit Chrámovou horu, třetí nejsvatější místo islámu, pod správu společného výboru. Vše je v přípravě k uzavření úmluvy, která je v Bibli označena jako smlouva: „*Utvrdí však smlouvu mnohým v téhodni posledním ...*“ (Dan.9:27).

Snímek papeže a zástupců Palestinců před Skalním dómem na Chrámové hoře

Tato úmluva spadá přibližně do stejného času s počátkem 70. téhodne a s vytržením Nevěsty, řekl bratr Branham 6. srpna 1961. Dokonání spásné Boží Smlouvy s církví z národů je také počátkem s lidem Smlouvy Izraele. Z nejnovějších vývojų poznáváme stále jasněji, že čas milosti pro národy pomíjí a pro Izrael začíná. Nejenže to říkáme – je to tak, jak to Bůh ve Svém Slově předpověděl.

Celý křesťanský svět mluví o „znameních času“. Pojdme do Mat.24, Mar.13 a Luk.21 a k prorockému slovu a prožíváme nyní, jak se čtvrté a poslední římské království znovu pozvedá: „Šelma čtvrtá znamená království čtvrté na zemi, které rozdílne bude ode všech království, a sežere všecku zemi, a zmlátí ji a potře ji ... Království pak i panství, a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsosti; jehož království bude království věčné, a všichni páni jemu sloužit a jeho poslouchat budou.“ (Dan.7:23+27).

My můžeme jeden druhému provolat: „Když vidíte, že se tyto věci dějí pozdvihněte hlavy své, neboť víte, že se vaše spasení přiblížilo!“

Pán Vám všem bohatě žehnej.

V pověření Božím působící

Bt. Frank

Shromáždění v misijním centru v Krefeldu 4. února 2012

